

[Hans Rasmussen.]

Maade, at Dommere, der i og for sig maaske burde trække sig tilbage, sidder og venter paa, at Justitsministeriet skal tage Initiativet og give dem deres Afsked, saaledes at de faar en Pension, der svarer til deres fulde Løn. Hvorledes det nu forholder sig, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men Tanken ledes let i den Retning, at man ræsonnerer som saa: der er noget Fedteri ved dette Forhold, og det vilde være bedre, om man fik en mere klar Ordning paa dette Omraade.

Til Slutning vil jeg gerne have Lov til ganske kort at berøre et Spørgsmaal, som jeg synes har ikke ringe Forbindelse med Retsplejelovgivningen, om end det i det væsentlige sorterer under et andet Ministerium end Justitsministeriet. Jeg har tidligere fra denne Plads berørt Spørgsmaalet om det ønskelige i at tilvejebringe en anden Ordning med Hensyn til Betaling af Afgifter til Domstole og til det offentlige, hvor det drejer sig om juridiske Forhold. Allerede for mange Aar siden henledte en Administrationskommission Rigsdagens Opmærksomhed paa det ønskelige og naturlige i at erstatte den Form for Afgiftserlæggelse, som man nu har paa mange Omraader, med Stempelafgifter; det vil formentlig være betydelig mere simpelt, mere overskueligt og ligetil, det vil være en praktisk Foranstaltning, som kan medføre Beparelser paa forskellige Omraader.

Der er her Tale om Erlæggelse af Afgifter i Domssager, Afgifter for Tinglysning, for Udskrifter, for Eksekutionsforretninger, Notarialforretninger, Skifteforretninger og Auktioner og meget mere. Skulde det ikke være muligt, at vi kunde naa til at ændre dette Forhold saaledes, at man klarede disse Ting let og ligetil ved at købe Stempler paa de Dokumenter, der skal indleveres? I andre Lande tror jeg, man har bedre Forhold paa dette Omraade, end vi har hos os, og da, som sagt, Spørgsmaalet i sin Tid er behandlet i Administrationskommissionen og anbefalet derfra, vilde jeg sætte Pris paa, om Centraladministrationen var i Stand til at finde en praktisk Udvej, saaledes at vi hos os kunde faa indført det Fremskridt, som Overgangen til Stempelafgifter efter min Opfattelse vil være.

Skulde det ikke være muligt i Central-

administrationen eller andetsteds at finde en dygtig Embedsmand, som nogenlunde hurtigt vilde være i Stand til at paavise en praktisk Fremgangsmaade paa dette Omraade? Jeg tror ikke, der er forbundet noget Hekseri eller noget i den Retning med at gaa den Vej, jeg her har peget paa, og jeg benytter Lejligheden til at gøre opmærksom paa Spørgsmaalet og vilde sætte Pris paa, om den højtærede Justitsminister, hvis han ikke vil udtale sig her i Dag, saa paa anden Maade overfor Finansministeriet vilde pege paa det formentlig naturlige i en Fremgangsmaade i den af mig antydede Retning.

Vagn Bro: Den 1. Oktober i Aar udsendte den højtærede Justitsminister Bekendtgørelse af Lov om Rettens Pleje med alle de Ændringer i den oprindelige Lov, som ved tyve senere Love er vedtaget her i Rigsdagen. For alle Jurister, og ikke mindst for alle praktiske Jurister, vil denne samlede Lovudgave være af overordentlig stor Betydning. Nu skal jeg ingenlunde bestride, at der i Tiden, som den gaar, kan komme nye Forhold, som kan medføre, at vi maa ændre Retsplejeloven. Det er f. Eks. givet, at nye Konventioner kan medføre dette, og det er ogsaa givet, at Forhold indenfor selve Loven, som Tiden gaar, kan medføre, at vi maa ændre. Men jeg vil lige godt mene, at det har ikke været Forudsætningen, da vi for faa Maaneder siden vedtog den store nye Ændring, som altsaa nu er resulteret i denne Bekendtgørelse, hvori alle Lovene er samlet, at vi saa snart skulde komme til at staa overfor de meget store Ændringer, som der i Virkeligheden her er Tale om.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet lovede for sit Vedkommende en hurtig og velvillig Behandling. Jeg vil i denne Forbindelse tillade mig at henvise til, hvad den samme ærede Ordfører sagde for faa Maaneder siden som Ordfører for Udvalget her i Tinget om det, som den Gang skete, og som efter min Mening maatte medføre, at den ærede Ordfører ikke skulde være helt utilbøjelig til at kunne erkende, at der maaske var Rimelighed i, at vi nu tog et Pusterum, i hvilket man selvsagt udmærket kan drøfte og behandle store Ting som dem, der her er Tale om, men at det i høj Grad, ogsaa sagligt, kan betvivles, om det er